ΚΡΙΤΙΚΗ

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ - ΣΑΜ ΣΕΠΑΡΝΤ

«True West»

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αυτή η απομυθοποίηση του λεγόμενου αμερικανικού ονείρου έχει τροφοδοτήσει πολλούς συγγραφείς της εκείθεν του Ατλαντικού ηπείρου, που ανέκαθεν συγκέντρωνε τυχοδιώκτες, χρυσοθήρες, εγκληματικά στοιχεία, για μία παραμυθένια ζωή με οποιονδήποτε *τρόπο*.

Ο Άρθουρ Μίλερ με το αριστούργημά του «Ο θάνατος του εμπόρακου» έδωσε με ήπιο τρόπο την καταστροφή αυτής της ψευδαίσθησης.

Εκεί, ο εμπόρακος καταστρέφεται μέσα στις μεγάλες του επιδιώξεις, μέσα στο όραμα και την πραγματικότητα.

Εδώ, ο Σαμ Σέπαρντ, νεότερος συγγραφέας, με το πιο φριχτό έγκλημα της αδελφοκτονίας, μας τσακίζει τα νεύρα, καθώς βλέπουμε τον έναν αδελφό να πνίγει τον άλλον για να επικρατήσει, πηγαίνοντάς μας στον Κάιν και στον Άβελ, σε μία ακραία σιωνιστική άποψη της επιτυχίας, με απαραίτητο τίμημα ένα πτώμα και κατ' επέκταση πολλά πτώματα, όπως γίνεται στους σημερινούς πολέμους του άκρατου σιωνισμού, του κυνηγιού για το χρυσάφι, είτε μαύρο είναι αυτό, εν είδει πετρελαίου, είτε ξανθό, εν είδει χρηματιστηριακών αρπαγών και οικονομικού κανιβαλισμού.

Στο έργο, οι ήρωες είναι δύο αδέλφια. Ένας νέος σεναριογράφος, προστατευόμενος κάποιου παραγωγού του Χόλιγουντ και ο πιο μεγάλος αδελφός του, διαρρήκτης, που περιφέρεται κλέβοντας και αλητεύοντας.

Κάποτε συναντιούνται ύστερα από χρόνια στο σπίτι της μητέρας τους. Συγκρούονται για την αυθεντικότητα κάποιου σεναρίου, που ο νικητής θα κερδίσει πολλά χρήματα.

Ο άσχετος, με τη βοήθεια του παραγωγού θα επικρατήσει, επαληθεύοντας τον βασικό κανόνα του καπιταλισμού, ότι η ελεύθερη αγορά μπορεί να σε φέρει στα ύψη, αρκεί να μεταχειριστείς όποιο είδος αθέμιτης ανταγωνιστικότητας, αφού η κοινωνία παραπαίει στις λεγόμενες ίσες ευκαιρίες, που μεταβάλλουν απατεώνες και κλέφτες σε μεγαλοεπιχειρηματίες και συνεργάτες του εχθρού σε παμμεγίστους εφοπλιστές.

Εδώ, ο άξεστος κυριαρχεί με πονηριά και δόλο στον άλλον, που έκανε έργο ζωής τη μέθοδο και το σύστημα.

Βέβαια, στην πάλη του ποιος θα πνίξει τον άλλον, νικάει ο πιο συγκροτημένος, αλλά και αυτό είναι το τέρμα μίας πορείας, που η παροξυντική μόλυνση από την αδικία σε οδηγεί στο έγκλημα.

Ο σκηνοθέτης Δημήτρης Μαυρίκιος τόνισε το έργο υπέρ το δέον. Δεν υπήρχε λόγος για τόσο υπέρ - γκροτέσκο.

Η πάλη και των δύο αδελφών είχε μία εξαντλητική διάρκεια και άθελα θύμισε τη σοφία των αρχαίων μας τραγικών, που δεν έδειχναν τους φόνους πάνω στη σκηνή.

Έπειτα και οι επιμέρους σκηνές, μ' εκείνα τα ουρλιαχτά και τα επιφωνήματα ενθουσιαμού ή διαφωνιών, έπρεπε να έχουν κάποιο μέτρο.

Πολλές φορές νόμιζες πως παρακολουθούσες ένα ρινγκ πάλης και ένα θανάσιμο κυνηγητό.

Ο Λι (Νίκος Καραπάνος) είχε μία υπερβολική τραχύτητα, ένα πλάσμα γεμάτο από αθώα κακία, που δεν ήξερε τι θέλει και πού βρίσκεται.

Ο Όστιν (Γιάννης Κότσιφας) έδωσε μία ισορροπία στον ρόλο του.

Τέλος, ο Σολ Κίμερ (Γιάννης Ζαβραδινός) σωστός, όπως και η Μάνα (Βαγγελιώ Ανδρεαδάκη). Μία ιδιαίτερη μνεία για τη μουσική επιμέλεια του έργου από τον Στάθη Σκουρόπουλο και τα ωραία σκηνικά του Δημήτρη Πολυχρονιάδη.